

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๖/๒๔๔๕ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันพฤหัสบดีที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๔๕
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา

ประธานสภา ฯ : วันนี้สมาชิกมาประชุม ๑๓๑ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว
ขอเปิดประชุมต่อไป

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธ
ศักราช ๒๔๔๕ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว พิจารณาในวาระที่ ๒
ที่ ๓ ขอเชิญกรรมการเข้าประจำที่ และขอให้เลขาธิการอ่าน
กรรมการเข้าประจำที่

เลขาธิการสภา ฯ : ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธ
ศักราช ๒๔๔๕

- คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา
๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา
๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙
มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕
มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑
มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (แม่ของสอน) : ในมาตรา ๓๔ นั้นได้แปรญัติไว้โดย
ขอยกร่างขึ้นใหม่ ดังปรากฏอยู่ในร่างพระราชบัญญัติที่แจกไปยังท่านสมาชิกแล้ว ในชั้น
กรรมการพิจารณาฉันได้ไปชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ที่ขอแก้แล้ว ก็ฝ่ายกรรมการมีความเห็น
ว่าร่างของฉันกับของรัฐบาลที่เสนอมามีแนวอย่างเดียวกัน และทางกรรมการไม่
ยอม เมื่อกรรมการไม่ยอม ฉันจึงขอสงวนไว้อภิปรายในสภา ฯ และก่อนที่จะ
อภิปรายเหตุผล ขอชี้แจงในร่างก่อน คือร่างมาตรา ๓๔ ที่ฉันขอแก้คือ ความประสงค์
ฉันจะบัญญัติงานไว้ให้กฎหมายนี้ คือวางานมีลักษณะอย่างใด ถึงจะให้รับบรรจุหญิง

เป็นข้าราชการ ถ้าจะมั่งงานเช่นครู หรือนางพยาบาล หรือนายแพทย์ หรืองานที่จำเป็น โดยแท้ก็เป็นงานที่จะใช้ผู้ชายไม่ได้ ต้องใช้ผู้หญิงอยู่อีก ให้ ก.พ. กับเจ้ากระทรวง ตกลงกัน วางข้อบังคับไว้ ถานอกจากงานที่เป็นแพทย์ หรือครู หรือนางพยาบาลและงานที่จำเป็นต้องใช้ผู้หญิงโดยแท้แล้ว ฉันขอคัดออกไม่ยอมให้รับผู้หญิงเขาทำงาน ในส่วนร่างของรัฐบาลนั้นไม่ได้เขียนไว้อย่างนี้ ร่างของรัฐบาลเปิดกว้างเกินไป คือเปิดไว้ให้เป็นสิทธิทั่วไป และให้เจ้ากระทรวงกับ ก.พ. ตกลงกันจะรับอย่างไร ฉันเห็นว่าร่างของรัฐบาลเปิดกว้างเกินไป ทำให้เปิดรับผู้หญิงเข้ารับราชการพุ่งเหยียดเหลือหลายมาก เมื่อร่างของฉันไม่ตรงกับของรัฐบาลดังนั้นละก็ ขอสงวนไว้ก็ปรายในสภา ฯ นี้เพื่อขอความเห็นต่อไป เนื่องจากที่ฉันเห็นว่า ในเวลานี้กระทรวงทบวงกรม องค์การรัฐบาลต่าง ๆ ใ้รับผู้หญิงไว้ทำงานมากมายก่ายกองเหลือเกิน ซึ่งทั้งนี้เห็นจะไม่ต้องชักตัวอย่าง ซึ่งท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคงจะได้เห็นมาแล้ว แต่อย่างไรก็ตามเพื่อจะให้เห็นชัดสักแห่งหนึ่ง ฉันขอเรียนว่าทางกรมเชื้อเพลิงถ้าท่านไปติดคองานอย่างตัวฉันเองเคยไปติดคองกับคนข้างล่าง คนข้างล่างบอกว่าไปติดคองกับคนข้างบน ติดคองกับนายอะไรไม่ทราบ แต่ครั้งนั้นไปถึงข้างบนแล้วไม่มีนายสักคนมีแต่นางทั้งนั้น เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่า การที่เรารับผู้หญิงเป็นข้าราชการ เช่นนี้ ฉันว่ามีเหตุผลที่เราควรจะต้องลงมา ก็จำกัดงานไว้ว่าไม่ควรจะรับมากเกินไป-ฉันขออ้างเหตุผลว่า แต่ก่อนนี้เราไม่เคยมีผู้หญิงทำงานเลย แต่วางแผนของเราก็เดินไปได้ แล้วก็ไม่มีเรื่องอะไรขึ้น หลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้วเราจึงได้เปิดให้ผู้หญิงทำงาน นี่เป็นเหตุผลที่ว่าไม่จำเป็นอะไรที่จะต้องใช้ผู้หญิง แล้วต่อมาเห็นว่าโดยธรรมชาติผู้หญิงยอมมีหน้าที่อยู่กับैयाเผ่าก็มีเรือนมีหน้าที่เป็นครอบครัว แม्यानอยู่กับบ้านมากกว่าทำงานนอกบ้าน ควบเหตุผลที่เรารับผู้หญิงทำงานนอกบ้านเกินไป ทั้งในการราชการและองค์การรัฐบาลและเอกชนต่าง ๆ เพราะฉะนั้นการที่รับผู้หญิงทำงานนอกบ้านมากเช่นนี้ จะไม่มีใครเป็นการแสดงกาลสมัยคือความเจริญก้าวหน้าอย่างใดเลย เพราะเหตุว่าเมื่อผู้หญิงซึ่งมีหน้าที่โดยปกติเป็นผู้ที่อยู่กับैयाเผ่าก็มีเรือน จะต้องอบรมกุลบุตรกุลธิดาต่อไป เมื่อไปทำงานนอกบ้านเสีย ความเป็นไปในครอบครัวก็ยอมบกพร่องและการสร้างชาติเพื่อความเจริญของชาติซึ่งเราหวังผู้หญิงอยู่มากก็จะได้ไม่ใคร่เต็มที เพราะผู้หญิงสละงานทาง

บ้านไปทำงานนอกบ้าน เพราะฉะนั้นเรื่องนี้จึงเป็นการบกพร่องอย่างหนึ่งที่เราจับผู้หญิงทำงาน ควรจะต้องรับเฉพาะบางอย่าง บางลักษณะให้ทำงานซึ่งนั้นจะกล่าวอ้างดบด้างในเรื่องสิทธิที่จับผู้หญิงเขาทำงาน นอกจากที่อ้างเกี่ยวด้วยธรรมชาติของผู้หญิงเช่นนั้นแล้ว ฉันเห็นว่าการอนุญาตให้เขารับราชการทั้งผู้หญิงผู้ชายเขาทำงานด้วยกัน เกิดความเสียเปรียบไม่ยุติธรรมระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย ขอยกตัวอย่าง คือข้าราชการผู้ชายทำงานแทบทุกชนิด คืองานโยธา เล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นเมื่อคราวเดือนกุมภาพันธ์ เดือนมีนาคมที่แล้วนี้ ข้าราชการผู้ชายต้องรับภาระหนักกว่าผู้หญิงซึ่งอยู่ในฐานะเท่ากัน เงินเดือนเท่ากันเขาคงนอนเวร ผู้หญิงไม่คองนอนเลย กลับไปนอนที่บ้านสบาย นี่ก็เป็นเหตุให้เสียเปรียบ และอีกอย่างหนึ่งขอยกตัวอย่าง มีตัวอย่างเกิดขึ้นแล้ว คือว่ามีอยู่ในกรมแห่งหนึ่ง คือข้าราชการผู้ชายซึ่งอยู่ในส่วนภูมิภาคมีมาก ควรจะกลับเข้ามาทำงานในกรุง แต่กลับเข้ามาไม่ได้ เพราะชกกับข้าราชการผู้หญิงซึ่งอยู่ที่นั่น จะเอาผู้หญิงไปอยู่ส่วนภูมิภาคไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เกิดความเสียเปรียบน้อยเนื้อต่ำใจ ทำให้ราชการเสียหาย ประโยชน์ของชาติตกไป นี่ประการหนึ่ง

ที่นอกจากนี้เกี่ยวข้องกับปัญหาอย่างอื่น นโยบายเกี่ยวกับในทางสาธารณสุข การเพาะผลเมืองหรืออะไรก็ตาม เมื่อผู้หญิงที่มีรายได้เลี้ยงครอบครัวแล้วก็มักจะเล่นตัว ซึ่งเป็นความจริงอยู่มากที่ไม่ค่อยจะแต่งงาน นี่ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง ถ้าเราเทียบกันแล้ว ปัญหาในทางการช่วยครอบครัวในทางเศรษฐกิจนี้ ในครอบครัวหนึ่ง ๆ ถ้าผู้ชายมีเงินเดือน ๒๐ บาทส่วนมากเลี้ยงครอบครัวได้ มีบุตร ๒ - ๓ คน แต่ผู้หญิง ๒๐ บาท เห็นว่าจะเลี้ยงครอบครัวไม่ได้ นี่ประการหนึ่ง นี่เป็นเหตุผลที่ฉันได้เสนอขอแปรญัตติไว้ ส่วนข้ออ้างของกรมการในประการแรกที่สุด ท่านอาจว่า การที่เราจะจำกัดไม่ให้ผู้หญิงเขารับราชการในงานบางอย่างนี้ เป็นเรื่องที่ทำให้เขาเสียสิทธิซึ่งควรจะมีตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ แต่ฉันเห็นว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องที่สำคัญนักเพราะการออกกฎหมายทั่วไปคนเสียสิทธิหลายอย่าง นี่เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย เพียงแต่ตัดสิทธิไม่ให้รับราชการบางอย่าง แต่ทั่วประเทศที่มีรัฐธรรมนูญเขายังตัดสิทธิผู้หญิงมากกว่านี้ เช่นประเทศตุรกี ฝรั่งเศส และญี่ปุ่น เขาตัดสิทธิทางการเมือง ไม่มีสิทธิเลือกตั้ง แต่เราเปิดสิทธิเลือกตั้ง เปิดมากเกินไป ทำให้เราไม่ค่อยจะไถดะอะไรนักนี่ประการ

หนึ่ง เรื่องสิทธิไม่ควรจะเอามาอ้าง คืออ้างแล้วก็ไม่สามารถจะลงลายเหตุผลอย่างอื่น
 ได้ และต่อมากฎหมายก็อ้างเหตุผลว่าทำไมงานอื่น ๆ ผู้หญิงทำให้ทุกชนิด เช่น
 อย่างงานโยธา จุกจิกต่าง ๆ เขามีความสามารถเท่ากับผู้ชายแล้ว โดยยกตัวอย่าง
 เวลาได้จัดตั้งกองทหารหญิงขึ้นแล้ว แต่เวลานั้นคิดว่าไม่เป็นความจริงอย่างนั้น และ
 เพียงแต่ยกตัวอย่างทหารหญิงนั้นดูเหมือนว่าทางกฎหมายก็จะคุ้มครองไปหน่อย
 ความจริงเรื่องทหารหญิงเราเพียงแต่ความมีนาย ลูกแถวไม่มี เพราะฉะนั้นที่จะก้าวไป
 หาแถว ฉันทิควายังไกลอยู่ที่จะอ้างทหารหญิง อ้างมาเพื่อให้สิทธิของข้าราชการสตรี
 นั้น จะเป็นเรื่องให้เห็นการคุ้มครองไป

ที่นอกจากนั้นกฎหมายก็อ้างว่าเคยมีเหตุผลอยู่แล้ว อย่างเช่นว่า ต้องการ
 ข้าราชการผู้ชายทำงาน แต่ไม่มีผู้ชายเข้าสมัคร บางทีต้องใช้หญิง แต่นั่นไม่ได้ให้
 เหตุผลว่าทำไม แต่ถึงอย่างไรก็ตามที่ว่าผู้ชายจะไม่พอกับงาน เห็นจะทำได้ยากหน่อย
 เพราะสำรวจซึ่งมีเงินเดือน ๒๐ - ๒๕ บาทก็มีหมดไป เคยสังเกตดูเลยว่างานที่ต้อง
 ใช้มัธยมหมี่จำนวนมากเป็นพัน ๆ เป็นดวง ๆ นี้เห็นว่ามีคนเยอะแยะที่จะทำงาน คว
 เหตุผลดังนี้จึงขอสงวนมาอภิปรายในสภา ฯ เพื่อขอรับความเห็นชอบจากสภา ฯ นี้
 อีกครั้งหนึ่ง แต่ขอเรียนว่า ตามที่แปรญัตตินี้ก็ได้รับทราบวาทะถาวรวงการต่าง
 ประเทศ ท่านรัฐมนตรีรับว่าจะไม่รับหญิงเข้าทำงานเลย นี่เป็นเหตุผลว่าท่านรัฐมนตรี
 มองเห็นการคุ้มครอง และการที่แปรญัตติกี่ครั้งก็ที่ท่านหัวไว้คือไม่รับหญิงในกระบวน
 การต่างประเทศ ควเหตุผลดังนี้จึงอยากจะให้สภา ฯ นี้พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรวงศ์ไวยทยากร (ประธานกรรมการ) : ร่าง
 ที่รัฐบาลเสนอนั้นไม่ใช่เป็นการยกวางขึ้นใหม่ แต่เป็นความตามพระราชบัญญัติ
 ระเบียบข้าราชการพลเรือนฉบับก่อน ๆ คือได้ร่างไว้โดยอาศัยหลักสิทธิเสมอภาค ใน
 หลักการจึงเปิดโอกาสให้หญิงเข้ารับราชการได้ แต่ว่าได้มีเงื่อนไขไว้ว่า สำหรับ
 ตำแหน่งที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้สตรีก็ออกกฎ ก.พ. ได้ และในทางปฏิบัติการก็ได้ดำเนิน
 มาโดยเรียบร้อยเป็นที่พอใจด้วยกันโดยทั่วไป คราวนี้ท่านผู้แปรญัตติเสนอหลักการใหม่ให้
 ให้ศักดิ์สิทธิของหญิงลงไปจากเดิม คือให้วางหลักว่าเข้ารับราชการไม่ได้ แต่ความมีขอ
 ยกเว้นซึ่งใครระบุไว้ว่าเป็นครูได้เป็นแพทย์ได้ และนอกจากนั้นก็ควรเป็นตำแหน่งที่จำเป็น

ทองใหญ่หญิงจึงจะเข้ารับราชการได้ คณะกรรมการได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าการที่จะ
 ถือหลักวาอะไรจำเป็นไม่จำเป็นนั้น ทางปฏิบัติพิจารณาโดยยาก อย่างครูกับแพทย์เช่นนี้
 จะว่าจำเป็นทองใหญ่สตรีก็ไม่ได้ แต่ท่านผู้แปรรูปผู้ตักโดยกเว้นไว้เป็นพิเศษ ส่วนตำแหน่ง
 ที่ท่านผู้แปรรูปผู้ตักของใจหรือตักใจอยู่เป็นสำคัญก็คือ ตำแหน่งเสมียน ตำแหน่งเสมียนนั้นถ้า
 จะพิจารณาวาจำเป็นหรือไม่จำเป็นที่จะทองใหญ่หญิง และถ้าเปรียบเทียบดูกับตำแหน่งครู
 และแพทย์ก็จะเห็นว่าที่ท่านผู้แปรรูปผู้ตักถือว่าสำหรับครูและแพทย์ซึ่งเป็นการจำเป็นนั้น ก็
 เพราะแปลว่าครูกับแพทย์ที่เป็นผู้ชายยังไม่พอ เพราะท่านก็ไม่ได้จำกัดว่า ครูหญิงจะ
 สอนได้กับหญิง หรือแพทย์หญิงจะรักษาได้เฉพาะหญิง ส่วนตำแหน่งเสมียนนั้น ใน
 ทางปฏิบัติปรากฏว่า ผู้ที่สำเร็จประโยคมัธยมแล้วก็ได้เข้าบรรจุตำแหน่งไปหมด เมื่อ
 มีการเปิดสอบแข่งขันก็ยังมีขาดคนอยู่ คอยเหตุนี้ ถึงแม่ว่าจะเขียนว่าถ้าจำเป็น ก็ให้
 ก.พ. ผอนต้นหรืออนุญาตได้เมื่อประกาศไปแล้ว ไม่มีผู้ชายพอ ก.พ. ก็ต้องยกเว้นคือ
 แปลว่า อนุญาตให้หญิงเข้ารับราชการได้นั้นเอง คอยเหตุนี้ ถึงแม่ว่าจะเขียนว่า ถ้า
 จำเป็นก็ให้ ก.พ. ผอนต้นหรืออนุญาตได้ เมื่อประกาศไปแล้วไม่มีผู้ชายพอ ก.พ. ก็
 ต้องยกเว้น คือแปลว่าอนุญาตให้หญิงเข้ารับราชการได้นั้นเอง คอยเหตุนี้แหละ
 คณะกรรมการจึงยังเห็นว่าคงตามหลักเดิม หลักตามพระราชบัญญัติเดิมไว้ดีกว่า คือ
 ในหลักการถือว่าหญิงมีสิทธิเข้ารับราชการได้ เพราะอาศัยหลักสิทธิเสมอภาค แต่
 ไม่ได้เข้ารับราชการในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสมซึ่งก็มีกฎ ก.พ. ระบุไว้แล้ว

ประธานสภา ฯ : ขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามที่
 กรรมการเสนอมา ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนน้อย

ประธานสภา ฯ : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยมีเป็นส่วนน้อย เป็นอันว่าให้เป็นไปตามที่
 กรรมการเสนอมา ขอให้เลขาธิการอ่านต่อ

เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา ๓๕

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) มาตรา ๓๕ ฉันได้ขอแปรผู้คดีเอาไว้
 เหมือนกัน การที่ขอแปรผู้คดีในมาตรานี้ก็โดยที่เห็นว่า มาตรา ๓๕ ของพระราชบัญญัติ
 นี้ได้คัดสิทธิของครูประจำบาลยิ่งกว่าฉบับเก่า คือตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พลเรือนฉบับเก่านั้น ให้สิทธิครูประจำบาลสอบแข่งขันเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา
 สามัญ ครั้นมาพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงจำกัดสิทธิของครูประจำบาลให้น้อยลงไปอีก ให้
 มีสิทธิสอบได้เพียงอันดับ ๑ เท่านั้น เมื่อจำกัดสิทธิให้น้อยลงเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็จะคำน
 ในขณะพิจารณาหลักการ แคว่เมื่อทางรัฐบาลรับรองว่าให้มาแปรผู้คดีได้ ข้าพเจ้า
 ก็เขียนคำแปรผู้คดีเสนอต่อกรรมาธิการ ครั้นถึงขั้นกรรมาธิการแล้ว แทนที่กรรมาธิการ
 จะเรียกไปร่วมการพิจารณาด้วย กรรมาธิการกลับเรียกไปให้ฟังข้อตกลงของกรรมาธิ
 การเท่านั้น ว่ากรรมาธิการได้แก้ไขไปแล้วอย่างนั้น พอใจไหม ถ้าไม่พอใจก็ขอ
 สงวนไว้พูดในสภาฯ ก็แปลว่าคำแปรผู้คดีนั้นหาประโยชน์อันใดมิได้เลย เมื่อเป็น
 เช่นนี้แล้ว ฉันจึงขอสงวนมาอภิปรายในสภาฯ นี้ ขอให้สภาฯ ได้พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง
 ว่า ควรจะให้สิทธิครูประจำบาลเขามีสิทธิที่จะสอบอันดับอื่น นอกจากอันดับ ๑ จะได้
 หรือไม่ การที่จำกัดสิทธิของเขาไว้เพียงอันดับ ๑ เท่านั้น เห็นว่าไม่ได้รับความ
 ยุติธรรมสำหรับครูประจำบาลเป็นจำนวนมาก คือครูประจำบาลบางคน เขาได้รับเงิน
 เดือนอันดับ ๑ มากกว่า ๒๐ บาทอยู่แล้ว เขาประสงค์ที่จะเข้ารับราชการพลเรือน เขา
 ก็ไม่มีสิทธิที่จะสอบอันดับอื่นใด นอกจากอันดับ ๑ ครั้นจะสอบอันดับ ๑ เงินเดือนที่
 เขาได้รับมาแล้ว เช่น ๒๔, ๒๖, ๒๘ หรือ ๓๐ บาท อะไรอย่างนี้ ผู้ที่จะสละเงิน
 เดือนที่เขาได้รับมากกว่าอันดับ ๑ แล้วมาเอาอันดับ ๑ เห็นจะมีน้อย แล้วสำหรับผู้
 มีสิทธิสอบอันดับ ๑ นั้น เมื่อเขาสอบอันดับ ๑ ได้แล้ว เขารับราชการเพียง ๒ ปีเขา
 ก็มีสิทธิสอบอันดับ ๑ อัตราเงินเดือน ๓๔ บาท แต่ผู้ที่เขาไม่สละเงินเดือนที่มากกว่า
 อันดับ ๑ แล้ว แม้ว่าจะทำงานเป็นครูมาสักกี่ปีก็ตาม เขาก็ไม่มีสิทธิที่จะเขาสอบด้วยเลย
 ที่นี้เรามาเทียบถึงคุณวุฒิของผู้ที่จะเป็นข้าราชการอันดับ ๑ เงินเดือน ๓๔ บาทนั้น ผู้
 ที่เป็นครูหรือเสมียนฝึกหัดมากจน พ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่งคณะกรรมการได้แก้ไขให้เสมียนนี้
 เขาสอบเป็นข้าราชการชั้นจัตวาอันดับ ๑ แล้วเป็นอยู่ ๒ ปี เขาก็มีสิทธิสอบอันดับ ๑
 แล้ววุฒิของผู้ที่สอบเป็นข้าราชการอันดับ ๑ ๒๐ บาท วุฒิของผู้ที่เป็นครู ได้รับเงิน

มากกว่า ๒๐ บาทนั้น จะต่างกันอย่างไร ผู้ที่เป็นครูได้รับเงินเดือนมากกว่า ๒๐ บาท
 แล้วยังไม่มีการสูงเท่าเทียมผู้สอบข้าราชการพลเรือนอันดับ ๑ เท่านั้นหรือ เมื่อเป็น
 เช่นนั้น ที่ให้สอบเพียงอันดับ ๑ เท่านั้น เป็นการคัดเลือกเขามากมาย ซึ่งครูประชาบาล
 เป็นผู้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ประชาชนเป็นอย่างมากเหมือนกัน สมควรที่จะเห็นอกเห็น
 ใจเขาบ้างแล้วทีนี้ สำหรับผู้ที่สอบเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นตรีต่อไปนั้นก็เหมือนกัน
 ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า ผู้ที่ได้รับราชการในชั้นจัตวาตั้งแต่อันดับ ๖ ลงไป ซึ่งหมาย
 ความถึงอันดับ ๑ อัตรา ๒๐ บาทด้วย ก็มีสิทธิที่จะสอบเป็นข้าราชการชั้นตรี ในเมื่อ
 เขาเป็นข้าราชการ ๒ ปี แม้ ๒๐ บาท เขาก็มีสิทธิสอบชั้นตรี ๘๐ บาทเช่นนี้ ทั้งนี้ไป
 เทียบถึงผู้ที่ไม่มีสิทธิสอบเป็นข้าราชการชั้นจัตวา ๒๐ บาท แต่เขามีเงินเดือนเทียบอันดับ
 ๖ ลงไปตามลำดับจนถึงอันดับ ๑ เหมือนกัน ซึ่งมีอัตราเทียบเท่ากันก็ไม่มีสิทธิจะสอบ ที่
 นี้บุคคลที่จะสอบข้าราชการชั้นตรี ถ้าอนุญาตให้ผู้มีเงินเดือนที่ได้เงินเดือน เทียบเท่าสูง
 กว่าอันดับ ๑ ขึ้นไปมีสิทธิสอบด้วย ก็รู้สึกว่าจะเป็นธรรมแก่บรรดาครูประชาบาล ยิ่งขึ้น
 ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ การที่ฉันอยากจะขอให้ครูมีสิทธิสอบแข่งขันเงินเดือน ก็โดยที่เห็นอก
 ครูประชาบาลมานานแล้ว เพราะครูประชาบาลนั้นมีภาระหนัก เรียกว่าหนักยิ่งกว่า
 แพทย์ทุกแขนงกว่าใคร เพราะอะไร นอกจากจะทำงานในหน้าที่ของตน ที่จะต้องทำการ
 สอนอยู่แล้ว ยังจะต้องทำงานในหน้าที่ของแผนกอื่น ๆ อีกด้วย ทางมหาดไทยมีกิจธุระ
 อะไร ก็คักอยู่แก่ครูเหมือนกัน ครูก็ต้องทำการสำรวจพลเมือง ครูก็ต้องสำรวจกิจการ
 อื่น ๆ ซึ่งจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องทราบอีกด้วย ก็ต้องอาศัยครูอีกเหมือนกัน นอกจาก
 ภาระของครูที่ได้รับเพิ่มมาเป็นจำนวนมากมาย นอกจากทำงานในหน้าที่เดิมนั้นแล้วโดย
 เฉพาะกิจการในขณะที่บ้านเมืองอยู่ในภาวะคับขันนี้ ครูประชาบาลได้ทำหน้าที่ในการช่วย
 เหลือราชการในขณะที่บ้านเมืองอยู่ในภาวะคับขันนี้เป็นอันมาก และท่านรัฐมนตรีซึ่งเมื่อ
 ก่อนหน้าท่านเป็นอธิบดีกรมตุลาการ ท่านเคยรับรองไว้ว่าครูประชาบาลได้รับภาระหนัก
 อย่างยิ่งในภาวะคับขัน ควรที่รัฐบาลจะช่วยเหลือยกฐานะและช่วยเหลือให้สิทธิแก่ครูประชา
 บาล และท่านรับรองว่าจะช่วยเหลือในเมื่อกิจการที่เกี่ยวข้องกับครูขึ้นมาสู่สภาฯ แล้ว ที่
 ฉันขอแปรญัติไปนั้น ท่านรัฐมนตรีผู้นั้นหาได้สนับสนุนอย่างใดไม่ ทั้งฉันเห็นว่าทุก ๆ
 อย่างที่ทางรัฐบาลเคยกล่าวว่าจะพยายามยกฐานะของครูประชาบาลให้ดีขึ้นนั้น เป็นคำ

ที่ปล่อยให้เขามากกว่า แต่การกระทำที่แท้จริงนั้นไม่มีอะไรเลยที่ปล่อยให้เห็นว่า เป็นการช่วยเหลือเขาเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะปัจจุบันนี้ ทางเศรษฐกิจก็ได้รับความกระทบกระเทือนคล้ายเหมือนกัน สินค้าแพงแทบทุกอย่าง ฐานะของครูประจำบาลลงเดิม ผู้ที่มีเงินเดือน ๑๐ บาท ก็ ๑๐ บาทอยู่ ๑๒ บาทก็ ๑๒ บาทอยู่ และขอโทษเถิด ถ้าจะเทียบกับสินค้าเวลานี้รองเทาคูหนึ่งราคามากมาย เงินเดือนครูประจำบาลเดือนหนึ่งไม่พอจะซื้อรองเทาคูหนึ่งได้ รู้สึกว่านาทุเรศมาก ครั้นครูจะแต่งกายไม่เหมาะสมกับฐานะก็ดูไม่เหมาะสมในฐานะที่เขาเป็นผู้ที่อบรมพลเมืองของประเทศ จึงต้องแต่งกายให้สมกับฐานะของเขา กับสภาพตำแหน่งหน้าที่ของเขา แต่ฐานะของเขานั้น ไม่สามารถที่จะช่วยให้เขารักษาเกียรติยศอันนั้นได้ จริงอยู่ทางรัฐบาลใดแถลงว่าจะได้ช่วยเหลือครู ในพระราชบัญญัติครูซึ่งจะเสนอลงสภา ฯ ในไม่ช้า แต่นั่นเพราะที่แล้ว ๆ นายบอกว่าจะช่วยหลายอย่างหลายประการแล้ว แล้วไม่ปรากฏว่าฐานะของครูได้ดีขึ้นอย่างไรเลย พระราชบัญญัติครูที่ทางรัฐบาลใดอาจมาว่าจะเสนอลงสภา ฯ ภายในเร็ว ๆ นี้ สภา ฯ นี้ก็ยังมองไม่เห็นพระราชบัญญัติอันนี้ ไม่ทราบว่าจะมีรูปโฉมในทางใดบ้าง ฐานะของครูคงจะถูกปล่อยให้ย่อย ๆ หรือจะยกฐานะให้ดียิ่งขึ้นนั้นก็ยังมองไม่เห็น เพราะฉะนั้น สภา ฯ นี้ควรจะมองเห็นอกของเขาในการที่เขาได้ช่วยทำอะไรให้แก่ประเทศชาติเป็นอันมากเช่นนี้แล้ว ในการให้สิทธิแก่เขา ไม่ใช่ยกฐานะเป็นข้าราชการ ไม่ใช่จะกินเงินเดือนมากมาย เพียงแต่ให้สิทธิแก่เขาในการสอบเป็นข้าราชการ ซึ่งผลในการสอบนั้น ถ้าเขาไม่มีความรู้ก็สอบไม่ได้ และวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ก็ต้องการจะปรับปรุง กองการที่จะเลือกเฟ้นคัดเอาบุคคลที่มีคุณภาพมีวุฒิความรู้ความสามารถในการที่จะทำงานให้รัฐบาล แล้วในการสอบแข่งขันนั้น ถ้าเขาไม่มีความสามารถ ไม่มีความรู้พอที่จะสอบได้เขาก็สอบไม่ได้ เมื่อเขาสอบไม่ได้แล้วก็แล้วกันไป นี่เพียงให้สิทธิเท่านั้น นี่ไม่เสียหายอะไรแก่ทางราชการเลย

ประธานสภา ฯ ถึงเวลาแล้ว

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ขอประทานข้ออีกหน่อยหนึ่ง เมื่อการให้สิทธิเขาสอบไม่มีส่วนเสียหายแก่ทางราชการเช่นนี้แล้ว สภา ฯ นี้ก็ไม่ควรที่จะกีดกันสิทธิของเขา ส่วนบุคคลที่เขาจะสมัครสอบนั้น นอกจากเขาจะมีอัตราเงินเดือนเท่ากับผู้มีสิทธิอื่น ๆ

ซึ่งเป็นข้าราชการอยู่แล้ว หรือผู้มีสิทธิอื่น ๆ ซึ่งเป็นเสมียนฝึกหัดหรือเป็นครูก่อน พ.ศ. ๒๔๗๕ ตามที่กรรมการแก้ไข แล้วตำแหน่งของเขามีอัตราเงินเดือนซึ่งมีคุณค่าสูงกว่านั้น หรือมีวุฒิสูงกว่านั้น ยิ่งเป็นครูมูล หรือมีประกาศนียบัตร แสดงความหมายว่าวุฒิสูงกว่าผู้ที่ เป็นครูก่อน พ.ศ. ๒๔๗๕ อย่างเดียว โดยไม่มีประกาศนียบัตรอย่างใด ก็มีสิทธิสอบ แต่ผู้มีประกาศนียบัตรสูงกว่านั้นไม่มีสิทธิสอบ ผู้ที่มีเงินเดือน ๒๐ บาทขึ้นไป จนถึง ๓๐ บาท มีสิทธิสอบอันดับ ๓ เงินเดือน ๓๔ บาท แต่ผู้มีเงินเดือนมากกว่า ๒๐ บาท เช่นนี้ก็รู้สึกว่าการสอบของเขา เพราะฉะนั้นขอให้สภา ฯ นี้ได้พิจารณาให้เป็นธรรมแก่บรรดา ผู้ที่จะขอเขาสอบเป็นข้าราชการชั้นหนึ่ง

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรมนโรทัยากร (ประธานกรรมการ) : หลักการที่จะส่งเสริมฐานะของครูประจำบาลนั้น คณะกรรมการก็เห็นด้วยและเห็นใจ แต่ประเด็นที่คณะกรรมการจะพึงพิจารณาก็คือในแง่ที่เกี่ยวข้องแก่พระราชบัญญัติระเบียบราชการพลเรือนเท่านั้น สำหรับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ตามที่ท่านผู้ประมุขคดีกล่าวไว้ว่า พระราชบัญญัติใหม่นี้ใกล้เคียงกับของเก่า ยังเป็นการเข้าใจผิดอยู่ สิทธิของครูประจำบาลตามพระราชบัญญัติเดิมมีอยู่ว่า ผู้ที่เป็นครูประจำบาลอยู่ในวันใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๖ จะเขาสอบแข่งขันเขาเป็นข้าราชการคือหมายความว่าในอัตราเงินเดือนอันดับ ๑ ถึงอันดับ ๓ เงินเดือน ๒๐ บาทถึง ๒๔ บาทได้ นี้เป็นบทเฉพาะกาลหรือการอนุญาโตรั่วกราว เพราะก่อนที่มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ภายในพุทธศักราช ๒๔๗๖ นั้น ข้าราชการยังไม่ได้แยกออกไปเป็นกิจจะลักษณะ และครูประจำบาลก็ยังยังคงอยู่กับข้าราชการของรัฐบาล ด้วยเหตุนี้แหละจึงได้อนุญาโตไว้เป็นพิเศษสำหรับพระราชบัญญัติคราวนี้ คณะกรรมการก็ได้เห็นใจครูประจำบาลว่า ถึงแม้จะได้อัตราพระราชบัญญัติ ฉบับ พุทธศักราช ๒๔๗๖ ออกไปแล้ว บางทีความยังไม่ทราบแพร่หลาย ฉะนั้นในคราวนี้จึงได้ขยายสิทธิไปถึงครูประจำบาลซึ่งรับราชการอยู่ในวันใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฉบับ พุทธศักราช ๒๔๗๕ คือเปลี่ยนจาก พุทธศักราช ๒๔๗๖ เป็นพุทธศักราช ๒๔๗๕ เปิดโอกาสให้ครูประจำบาลได้เขาสอบแข่งขันเข้ารับราชการอยู่ในอันดับตน อันดับ ๑ ถึง ๓ ได้ นี้เป็นการขยายสิทธิ คราวนี้ท่านผู้ประมุขคดีอยากจะให้เปิดโอกาสให้ครูประจำบาล ซึ่งได้เป็นครูประจำ

บ้างมาแล้ว ๒ ปี แต่ว่าเป็นครูประจำมาอยู่แล้ว ในวันที่พระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ก็จะให้อนุญาตให้พวกเหล่านี้ สอบแข่งขัน
 เข้ารับราชการในอัตราชั้นจัตวา อันคัม ๗ เงินเดือน ๓๔ บาท ซึ่งคณะกรรมการ
 เห็นว่าสำหรับอันคัม ๗ นี้ ได้เปิดโอกาสใหญ่ที่เข้ารับราชการใหม่ เฉพาะผู้ที่
 มีวิทยฐานะจนได้ประกาศนียบัตรเตรียมอุดมศึกษา ก็ผู้ที่สำเร็จเตรียมอุดมศึกษา แล้ว
 จึงจะเข้าสอบแข่งขันได้ ทั้งนี้หลักวิทยฐานะแต่ได้เปิดโอกาสไว้อีกอย่างหนึ่ง ก็คือ
 สำหรับข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา อันคัม ๖ ลงไป ซึ่งได้รับราชการมาแล้วไม่
 ต่ำกว่า ๒ ปี สำหรับพวกเหล่านี้ไม่ใช่กรณีเข้ารับราชการใหม่ แต่ว่าเป็นการเปิด
 โอกาสใหญ่ที่รับราชการอยู่แล้วได้เลื่อนอันคัม เร็วขึ้นโดยวิธีสอบแข่งขัน ไม่ใช่การ
 เข้ารับราชการใหม่ แต่ว่าให้เลื่อนฐานะได้เร็วขึ้นโดยการสอบแข่งขันคราวนี้ ครู
 ประจำมาไม่ได้เป็นข้าราชการ มิได้รับราชการมากต้องเข้ามาในฐานะเข้ารับราชการ
 ไม่ใช่เลื่อนชั้นจากฐานะที่เป็นข้าราชการอยู่แล้ว คณะกรรมการจึงมีความเสียใจ
 ที่จะเห็นชอบกับคำแปรญัตตินั้นไม่ได้

ประธาน ฯ : ขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามที่กรรมการ
 เสนอมา ขอให้ปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภา ฯ : ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยมีเป็นส่วนน้อย เป็นอันว่าให้เป็นไปตาม
 ที่กรรมการเสนอมา ขอให้เลขาธิการอ่านต่อไป

- เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙
 มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕
 มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑
 มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔

นายเซมชาติ บุญรักษพันธ์ (ร้อยเอ็ด) : ในมาตรา ๕๔ ในวรรคสอง นั้น
 ได้เห็นกรรมการเพิ่มข้อความในวรรคสุดท้ายขึ้นมาและเห็นว่าไม่มีความจำเป็นหรือ

อาจจะไม่จำเป็นอย่างยิ่ง และถ้าออกจะมากเกินไปความประสงค์ของบทบัญญัติในมาตรานี้ ไปอีกอย่างหนึ่งคือในมาตรา ๕๕ วรรคสุดท้ายนี้ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญา ห้ามมิให้ข้าราชการประพฤติกายเป็นคนเสเพลเสพเครื่องคองของเมาจนไม่สามารถครองสติได้ มีหนี้สินรุงรัง เล่นการพนันเป็นอาชญา กระทำความผิดอาญาหรือการอื่นใด ซึ่งการกระทำเช่นนี้อาจทำให้เสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ นี่เป็นความเค็มของรัฐบาล แต่กรรมาธิการได้เพิ่มขึ้นมาอีก นอกจากที่รัฐบาลได้เขียนไว้เดิมว่า อาจทำให้เสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือของชน หรือของครอบครัว นี่ฉันเห็นว่าการที่คณะกรรมาธิการได้เพิ่มมาเช่นนี้ มีผลเสีย ๒ อย่าง คือไม่จำเป็นอย่างหนึ่ง และเกินขอบเขตที่กฎหมายมาตรานี้ต้องการอย่างหนึ่ง ที่ไม่จำเป็นก็คือว่า การที่บัญญัติไว้ว่าห้ามมิให้ข้าราชการประพฤติกายเป็นคนเสเพลเสพเครื่องคองของเมา มีหนี้สินรุงรัง เล่นการพนันเป็นอาชญา การกระทำความผิดอาญาหรือการอื่นใดซึ่งความเลวเหล่านี้ไม่ต้องบอกว่าเป็นความเลวของตัวหรือของครอบครัว บอกอยู่ชัดแล้วว่าเป็นความเลวของชน คือของเหล่านี้เป็นของเลวไม่ต้องบอกว่าเป็นใครกระทำกัน เหล่านี้เป็นผลของชน เพราะฉะนั้นไม่ต้องเขียนลงไปว่าความเหล่านี้ อาจจะเสียเกียรติศักดิ์ของชนหรือของครอบครัว เมื่อกระทำเช่นนี้ไม่ต้องบอกว่าเป็นคนใดที่ได้รับ ความเสียหายเป็นของชนหรือของครอบครัว นี่ฉันเห็นว่ากรรมาธิการ การเพิ่มเช่นนี้เป็นของที่ไม่จำเป็นอย่างหนึ่ง และเกินขอบเขตของกฎหมายที่เขียนไว้ ควรเป็นไปตามร่างเดิมของรัฐบาลเช่นที่เขียนไว้ว่า ข้าราชการต้องไม่กินของเมา จนไม่สามารถครองสติของตนได้ อันอาจทำให้เสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ นี่หมายความว่าทางรัฐบาลต้องการเพียงเท่านั้น คืออาจจะเสพได้แต่หาอย่าให้เสียหน้าที่ราชการ เช่นกลับไปมานไปเสพที่บ้าน พอรุ่งเช้าก็กระฉับกระเฉงมาทำงานได้ บางคนเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ผู้ที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมเป็นอันมากนิยมเสพสุราเป็นอาชญาทีเดียว ถ้าไม่เสพสุราแล้วไม่ไหวทีเดียว ที่คณะกรรมาธิการเดิมว่าใครเสพสุราเป็นอาชญาเช่นนั้นไม่ได้ แล้วอาจจะเสียเกียรติศักดิ์ของชนหรือของครอบครัว แล้วการเสพสุราเป็นอาชญา อันเป็นแง่ของครอบครัวมันก็เสียแน่ ๆ ที่เดียวละ แต่ว่าอีกแง่หนึ่ง ในแง่ปัญญาเฉียบแหลม ฉันรับรองไว้ว่าความจริงอันนี้มีไม่น้อยเป็นจำนวนมากทีเดียว ฉัน

คิดว่าสู้เอาไว้ตามร่างของรัฐบาลดีกว่า เพราะถ้าใส่ไว้แล้ว เป็นร่างกฎหมายที่เขียนไว้ยับยั้งเกินไป แล้วในทางปฏิบัติจะไม่ศักดิ์สิทธิ์

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร (ประธานกรรมาธิการ) : ร่างที่รัฐบาลเสนอนั้นเป็นร่างตามพระราชบัญญัติเดิม แต่จากคอกนั้นมาแล้ว ก็มีรัฐนิยมซึ่งก็ได้นำเข้ามาในหมวดวินัยด้วย คือหมายความว่าราชการจะต้องปฏิบัติตามรัฐนิยม และนอกจากนั้น บัดนี้ก็มีพระราชบัญญัติว่าด้วยวัฒนธรรมเพิ่มเติมเข้ามาอีก เพราะฉะนั้นกรรมาธิการจึงได้แก้ไขโดยอนุโลมตามพระราชบัญญัติที่ใหม่ หมายความว่า หน้าทีของราชการก็ต้องปฏิบัติตามรัฐนิยม และยังกว่านั้นก็ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยวัฒนธรรมอีกด้วย คราวนี้ถ้าไม่จำเป็นจะต้องเติมเข้าไปนั้น ก็เห็นว่าถ้าเติมลงไปแล้วก็จะขัดแย้งดี และจะได้เป็นเครื่องเตือนสติข้าราชการให้รู้สึกตัวไว้ว่า การปฏิบัติตนนั้น ต้องระมัดระวังให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวัฒนธรรมด้วย ซึ่งผลนั้นก็เกี่ยวกับคำเกียรติศักดิ์ เกียรติศักดิ์ก็ต้องแปลว่า ควรจะปรากฏแก่เพื่อนบ้านหรือทั่วไป การที่จะไปปรากฏในบ้านหรืออะไรอย่างนั้น โดยไม่ออกมานั้นก็ยังไม่เสียเกียรติศักดิ์ แต่ว่าเมื่อปรากฏทั่วไปกับใครภายนอกก็ออกไปถึงคนภายนอกแล้ว จึงจะเสียเกียรติศักดิ์ เพราะฉะนั้นการที่คณะกรรมการเติมลงไป เห็นว่าเป็นข้อความที่ขัดแย้ง ที่จะช่วยเตือนสติข้าราชการอีกด้วย แต่ก็ไม่ใช่เป็นการที่ทำให้โทษหนัก หรือขยายโทษออกไปเท่าที่ขยายออกไปก็ตาม ที่มีกฎหมายและรัฐนิยมไว้แล้วเท่านั้น

นายเชมชาติ บุญรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : นั้นเป็นความเห็นที่ตรงแล้ว คือในมาตรา ๕๖ มีบัญญัติไว้แล้วว่าราชการพลเรือนต้องถือและปฏิบัติตามรัฐนิยม และแผนทำเนียบของราชการ เพราะฉะนั้นเราไม่จำเป็นจะต้องไปบัญญัติเช่นนั้นเพราะในมาตรา ๕๖ บัญญัติไว้แล้ว เพราะว่าถ้าบัญญัติตามที่กรรมาธิการอ้างเมื่อก่อนแล้วนั้นเห็นว่าจะเป็นผลร้ายมาก ถ้าจะให้เป็นอย่างที่กรรมาธิการแถลงแล้ว มาตรา ๕๖ มีสมความประสงค์แล้ว เพราะฉะนั้นต้องตัดออกให้ เป็นไปตามร่างเดิมของรัฐบาล

ประธานสภา ฯ : ขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรให้เป็นไปตามที่กรรมาธิการเสนอมานี้ ขอให้ไปรคยกับมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๗ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดเห็นว่าควรได้เป็นไปตามร่างเดิมของรัฐบาล ขอให้
ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๐ นาย

ประธานสภา ฯ : เพราะฉะนั้นขอให้แก่ไปตามร่างเดิมของรัฐบาล ขอให้
เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘
มาตรา ๕๙ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔
มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐
มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖
มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๒
มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ มาตรา ๘๕ มาตรา ๘๖ มาตรา ๘๗ บัญชีอัตรา
ข้าราชการพลเรือนหมายเลข ๑ ข้าราชการพลเรือนการเมือง

เจ้าวรทัศน์ ๗ ลำพูน (ลำพูน) : นั้นรู้สึกสงสัยในข้อบัญญัติการเงินเดือนข้าราชการ
การพลเรือนหมายเลข ๑ ในข้อ ข. ที่ว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงหรือรัฐมนตรี
สั่งราชการแทนนายกรัฐมนตรี คณะกรรมาธิการใดแก่รัฐมนตรีสั่งราชการ แทนนายก
รัฐมนตรีเป็นรองนายกรัฐมนตรี เมื่อครั้งก่อนมีผู้แทนราษฎรนายหนึ่ง ถ้าฉันจำไม่ผิดดู
เหมือนจะเป็นจังหวัดอุบลราชธานีขอแปรญัตติคือ เรื่องพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือนเป็นรองนายกรัฐมนตรี แล้วทางรัฐบาลได้แถลง ไม่สมควรจะมีรองนายก
รัฐมนตรี ขอให้คำสั่งราชการแทนนายกรัฐมนตรี เพราะการสั่งราชการแทนนายก
จะมีการสั่งชั่วคราวแล้วจะให้มีการตั้งรัฐมนตรีสั่งราชการแทนนายกรัฐมนตรี ๒
ท่าน และบัดนี้ไต่ยกเลิกแล้ว และเหตุใดในจึงเกิดเปลี่ยนสั่งราชการ แทนนายก
รัฐมนตรีเป็นรองนายกรัฐมนตรี และเห็นว่าเป็นการฉกฉวยนโยบายของรัฐบาลที่เคยพูดใน
พระราชบัญญัติฉบับก่อน เพราะตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีทางราชการเอง ก็ไม่มี
ความประสงค์จะให้ มี หากมีการสั่งราชการแทนเป็นครั้งคราวเท่านั้น

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรมนไพทยากร (ประธานกรรมาธิการ) : การ
ที่คณะกรรมาธิการแก้ไข เพราะเป็นนโยบายของรัฐบาล รัฐบาลเสนอมา

ประธานสภา ฯ : ขอให้เลขาธิการอ่านต่อไป

เลขาธิการสภา ฯ : บัญชีหมายเลข ๒ ข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์ และข้าราชการพลเรือนในพระองค์

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : ในบัญชีหมายเลข ๒ ข้าราชการพลเรือนสามัญและข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์ ฉันสงสัยในการที่คณะกรรมการแก้หนี้เงินเคื่อนข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษกับข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา คือฉันกับข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวาที่รัฐบาลร่างมานั้น กรรมการไม่แก้ คือชั้นละ ๒ บาท ส่วนข้าราชการชั้นพิเศษที่รัฐบาลร่างมาชั้นละ ๕๐ บาท กรรมการแก้คือตั้งแต่ ๓๐๐ บาทขึ้นไปกลายเป็นชั้นละ ๑๐๐ บาท ซึ่งทั้งนี้รู้สึกว่า ยิ่งผู้น้อยก็ยิ่งกต และผู้ใหญ่ก็ยิ่งยก และที่กรรมการยกมานี้ กรรมการมีเหตุผลอย่างไร ฉันขอเรียนถามถึงเหตุผลของกรรมการดูก่อนว่ามีเหตุผลอย่างไรบ้าง

พระวรวงศ์เชอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร (ประธานกรรมการ) : อัคราเงินเคื่อนนั้น ตามที่คณะกรรมการแก้มา เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติเดิม และเหตุผลที่แก้ให้เป็นไปตามเดิมนั้น ก็เพราะว่าอัคราเงินเคื่อนนี้ ใค้ไขตัวไปสำหรับทั้งฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหาร ถ้าแก้ไขพลเรือนแล้ว ฝ่ายทหารก็ต้องพิจารณาแก้ไข จะเป็นการยุ่งยากไป เห็นว่าใครระดั้มกันดีแล้ว ก็ควรให้เป็นไปตามเดิมนั้น

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : ถ้าเช่นนั้นถ้าจะแก้ทหารชั้นผู้น้อยแล้ว ฝ่ายพลเรือนชั้นผู้น้อยก็ควรที่จะแก้ไขบ้าง แต่ทั้งนี้ฉันไม่มีความรู้ ตั้งแต่เงินเคื่อนชั้นจัตวาแต่ที่รัฐบาลร่างมานั้นเห็นว่าควรลด ๕๐ เหมาะกว่า หลักการเราก็รับในรูปนี้ที่เมื่อแปรญัตติอัคราในรูปนี้ ฉันมีความเห็นว่าควรให้คงเรื่องไว้ตามเดิม และไม่เห็นชอบด้วยตามที่กรรมการแก้ในรูปนี้

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ขอให้ประชุมวินิจฉัยผู้ใดเห็นว่าควรให้เป็นไปตามที่กรรมการแก้มา ขอให้ไปร คยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๔ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปร คยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๒ นาย

ประธานสภา ฯ เป็นอันว่าให้เป็นไปตามที่กรรมการสภา
 นายเลื่อน พงษ์โสภณ (พระนคร) : ตามบัญญัติหมายเลข ๒ แห่งพระราชบัญญัติ
 นี้ ฉันได้ปฏิบัติไว้ แต่ว่าการแปรญัตติในชั้นกรรมาธิการ ที่ได้พิจารณานั้นโดยอมรับ
 แล้วว่าเป็นที่ตกลงกันว่าจะไม่มีการอภิปรายในที่ประชุมอีก แต่ว่ามีอีกบางข้อซึ่งรัฐบาล
 ได้ให้ความคิดและความเห็นไว้ว่าจะปฏิบัติในสิ่งเหล่านั้นบางประการในโอกาสต่อไปภาย
 หนา เพราะฉะนั้นในฐานะที่ฉันลุกขึ้นมาอภิปรายในชั้นนี้ จึงใคร่เรียนตามคณะกรรมการ
 ธิการยื่นยื่นให้สภา ฯ นี้สักครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นที่รับทราบกันทั่วไป การแปรญัตติใน
 ครั้งนั้น คือพระราชบัญญัติว่า ด้วยดอกเบี้ย ๑ ถึง ๒ นั้น ฉันขอแปรญัตติ คือต้องการให้
 ข้าราชการได้เงินเดือนละ ๓๐ บาทขึ้นไป แต่ว่าเมื่อท่านกรรมาธิการ
 ได้ชี้แจงเหตุผลให้ฟังว่าไม่สามารถจะทำได้เช่นนั้น โดยเหตุที่รัฐบาลไม่มีเงินพอจะจ่าย
 ถวายแล้วก็เป็นจำนวนเงินถึง ๓ ล้านหรือ ๔ ล้านบาท แล้วก็เป็นที่สนใจ แต่ก็ยังมี
 วิธีอีกอย่างหนึ่งที่สามารถจะทำได้ โดยคณะกรรมการหรือผู้แทนรัฐบาลได้ชี้แจงว่าเรา
 มีวิธีอีกอย่างหนึ่งที่สามารถจะทำได้ ในปีพุทธศักราช ๒๔๔๕ คงให้เป็นไปตามนี้ และ
 ในปี ๒๔๔๖ ตั้งจ่ายไว้ว่าเราสามารถจะทำได้แล้ว ในงบประมาณข้าราชการพลเรือน
 ชั้นจตุตถะที่มีเงินเดือน ๒๐ บาทนั้น เราไม่ตั้งงบประมาณ ๒๐ นี้ขึ้นมา คือไม่ขอทำงบ
 งบประมาณ ถ้าหากมีงบประมาณตั้งมากก็จะตั้งเงินเดือน ๒๒ บาทแทนเลยก็ได้ คือหมาย
 ความว่าในปี ๒๔๔๖ จะไม่มีการตั้งอัตราเงินเดือนในชั้น ๒๐ บาท ถ้าจะตั้งกันใหม่
 ก็ตั้ง ๒๒ บาท เมื่อเป็นเช่นนี้ฉันก็รู้สึกพอใจในฐานะที่ฉันขอแปรญัตตินั้น เพราะฉะนั้น
 เมื่อต้องการจะให้สมาชิกสภา ฯ นี้ได้รับทราบกันทั่วไป จึงใคร่จะขอรับความยืนยันจาก
 คณะกรรมาธิการอีกครั้งหนึ่ง

พระวรเชษฐ์ พระองค์เจ้าวรรมนไพฑูริยากร (ประธานกรรมาธิการ) : คณะ
 กรรมาธิการมีความเห็นตามที่ท่านสมาชิกท่านนั้นจริง และได้ตั้งข้อสังเกตขอให้ผู้แทน
 รัฐบาลนำไปเสนอให้รัฐบาลพิจารณาแล้ว

- ประธานสภา ฯ : ขอให้เลขาธิการอ่านต่อไป
- เลขาธิการสภา ฯ : บัญชีหมายเลข ๓
- ประธานสภา ฯ : หมทวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใด

เห็นวาระร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ไม่มี พร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติกู้เงินในประเทศ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : ร่างพระราชบัญญัติกู้เงินในประเทศ พุทธศักราช ๒๔๘๕ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙

ประธานสภา ฯ : ทมควาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นวาระร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดเหรียญชัยสมรภูมิ พุทธศักราช ๒๔๘๔ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔

ประธานสภา ฯ : ทมควาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นวาระร่างพระราชบัญญัตินี้ ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดเหรียญช่วยราชการเขตภายใน พุทธศักราช ๒๔๘๔ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญ ชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดเหรียญ
ช่วยราชการเขตภายใน พุทธศักราช ๒๔๘๔ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งคณะ
กรรมาธิการชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา
๓ มาตรา ๔

ประธานสภา ฯ : หมทวาระที่ ๒ แล้ว ขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓
ผู้ใดเห็นวาระร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้ปรคยยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่าร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ยกเลิกบทบัญญัติบางบทแห่ง
กฎหมายที่ใช้บังคับเกี่ยวกับเฉพาะดินแดนที่ประเทศไทยได้คืนจากประเทศฝรั่งเศส พุทธ
ศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งคณะกรรมาธิการสามัญ ชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้วเพื่อพิจารณา
ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่ใช้บัง
กันเกี่ยวกับเฉพาะดินแดนที่ประเทศไทยได้คืนจากประเทศฝรั่งเศส พุทธศักราช ๒๔๘๕
ซึ่งคณะกรรมาธิการสามัญ ชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา
๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔

ประธานสภา ฯ : หมทวาระที่ ๒ แล้ว ขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้
ใดเห็นวาระร่างพระราชบัญญัตินี้ ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้ปรคยยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่าร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ออกใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อ
ขยายทางหลวงสายนนทบุรี - ปากเกร็ด ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๐.๐๐๐ ถึงหลัก
กิโลเมตรที่ ๕.๖๔๖ ในท้องที่อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี พุทธศักราช ๒๔๘๔
ของรัฐบาล

บันทึกหลักการและเหตุผล

ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อขยายทางหลวงสายนนทบุรี - ปากเกร็ด
ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๐.๐๐๐ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๕.๖๘๖

ในท้องที่อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี

พุทธศักราช ๒๔๘๕

หลักการ

ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อขยายทางหลวงสายนนทบุรี - ปากเกร็ดระหว่าง
หลักกิโลเมตรที่ ๐.๐๐๐ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๕.๖๘๖ ในท้องที่อำเภอเมืองนนทบุรี
จังหวัดนนทบุรี

เหตุผล

เนื่องจากกรมทางจะขยายทางหลวงสายนนทบุรี - ปากเกร็ด ระหว่างหลัก
กิโลเมตรที่ ๐.๐๐๐ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๕.๖๘๖ ในท้องที่อำเภอเมืองนนทบุรีจังหวัด
นนทบุรี และได้สำรวจที่ดินซึ่งจำเป็นจะต้องเวนคืนเสร็จแล้ว จึงเป็นการสมควร
ออกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตามความในมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๗
แห่งพระราชบัญญัติทางหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๒ เพื่อดำเนินการขยายทางต่อไป

ร่างพระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อขยายทางหลวงสายนนทบุรี - ปากเกร็ด
ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๐.๐๐๐ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๕.๒๘๒
ในท้องที่อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อขยาย
ทางหลวงสายนนทบุรี - ปากเกร็ด ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๐.๐๐๐ ถึงหลักกิโล
เมตรที่ ๕.๒๘๒ ในท้องที่อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ซึ่งกรมทางหลวงสำรวจที่
ซึ่งจะคงเวนคืนเสร็จแล้ว ตามพระราชบัญญัติทางหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๒

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อขยายทางหลวงสายนนทบุรี - ปากเกร็ด ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๐.๐๐๐ ถึง
หลักกิโลเมตรที่ ๕.๒๘๒ ในท้องที่อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี พุทธศักราช
๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้น
ไป

มาตรา ๓ ให้อธิบดีกรมทางเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราช
บัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลสวนใหม่ ตำบลตลาดขวัญ
ตำบลบางกะสอ ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี โดยมีแนวทาง
กั้นตะวันออกจากเส้นศูนย์กลางทางหลวงออกไปอีก รวมเป็นกว้าง ๑๕ เมตร ให้แก่

กรมทาง

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....
พ.ท. จรูญ รัตนกุล เสรีเริงฤทธิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม : ร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีอะไร นอกจากกรมทางได้สำรวจที่ดินนี้ เพื่อเวนคืนเพื่อ
สร้างทางหลวงสายนี้เท่านั้น

นายทองอยู่ เข็มบุญอิม (นนทบุรี) : รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้า
มาในสภา ฯ ฉันได้พิจารณาตลอดแล้วรู้สึกเป็นห่วงราษฎรอยู่บ้าง คือในแนวทางที่
จะขยายไป ๑๕ เมตรนี้ ตั้งแต่หลักกิโลเมตรที่ ๐.๐๐๐ ไปจนกระทั่งถึงหลักกิโลเมตร
ที่ ๕.๖๔๖ มีบ้านอยู่ ๓ หลัง ฉันขอลองใจว่าบ้าน ๓ หลังนี้ จะต้องถูกรื้อถอนนั้น รัฐบาล
จะโยกย้ายให้บางหรือไม่ และในพระราชบัญญัตินี้ ฉันขออภิปรายว่าเป็นพระราช
บัญญัติที่สำคัญแก่ทางหลวงนั้นมีอยู่แล้ว สภา ฯ นี้ควรจะรับทราบด้วยว่า ทางหลวงที่
เป็นคมนาคม ถึงตำบลเมืองใหม่ก็กว้างขวางทางสัญจรไปมาได้สะดวกแล้ว รัฐบาลมา
เสนอขยายทางอีก ที่ดินที่ประชาชนที่จะต้องถูกเวนคืนก่อสร้างหาริมทรัพย์นั้นราคาแพงฉัน
กล่าวยืนยันต่อสภา ฯ นี้ว่าไร้หนึ่งถึง ๓๖๐ บาทเท่าทุกวันนี้ ถ้าหากว่ารัฐบาลจะ
ขยายออกไปข้างละ ๑๕ เมตร ในฝั่งตะวันตกนั้นตั้งแต่กิโลเมตรที่ ๐ ไปจนกระทั่ง
ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๕ แล้วจะคิดเนื้อที่นั้นก็ประมาณ ๑๐๐ ไร่เศษ ๆ ในที่นี้ขอ
ให้รัฐบาลและสภา ฯ นี้รับทราบว่าราษฎรจะต้องทำผลประโยชน์จากที่ดินนี้ เป็นข้าวก็
นับประมาณทั้ง ๑๐๐ ไร่ ๑๐๐ ไร่แล้วคิดเป็นเงินได้ปีหนึ่ง ราษฎรจะได้ถึง
๔,๐๐๐ บาท และทางคมนาคมก็สะดวกอยู่แล้ว แม้ทางจะไปจังหวัดนนทบุรีก็มีพothที่จะ
ทำได้ รัฐบาลก็จะถมที่สร้างทางที่เจริญอยู่แล้ว และกลับจะมาบอกว่าจะขยายทางกว้างๆ
ออกไปนั้น ควรที่รัฐบาลจะแถลงให้ทราบต่อสภา ฯ นี้ การที่ขยายทางนั้น คุ้มเหตุผล
ประการใดจึงจำเป็นต้องทราบ อีกประการหนึ่งฉันขออภิปรายเป็นสารสำคัญว่าก่อนอัน
นั้น รัฐบาลจะตกลงกับราษฎรเจ้าของเนื้อที่เสียก่อนไม่ได้หรือ โฉนดจะต้องใช้
กฎหมายนี้เวนคืนก่อสร้างหาริมทรัพย์มาสู่สภา ฯ นี้ การที่เสนอพระราชบัญญัติเวนคืนและ

ราษฎรต้องถูกเวนคืน ถ้าจะเทียบให้เห็นใกล้ ๆ เท่ากับว่าเอาราษฎรไปมัดมือชกฝ่ายเดียว ฉะนั้นขอเสนอให้สภา ฯ ทราบว่าพระราชบัญญัติเวนคืนที่ออกไปแล้ว ก็เป็นการมัดมือชกปิดปากราษฎรไม่ให้ราษฎรโต้เถียงโต้รัฐบาลก็ตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง ความพระราชบัญญัติเวนคืนก่อสร้างริมทรัพย์ คณะกรรมการนั้นดำเนินงานไปตามตัวบทกฎหมาย ราษฎรยอมจะได้รับความเสียหายนั้นหาได้คำนึงถึงไม่ เหนือทั้งพระราชบัญญัติเวนคืนในท้องที่ถนนจังหวัดนนทบุรี เนื้อที่ของถนนนั้นเมื่อเคยมาราคาแพงอยู่แล้ว และกรรมการที่จะพิจารณานั้นก็จับหลักไม่ได้ เช่นพิจารณาเอาที่ ๑๕ เมตรนั้น จะต้องพิจารณาเนื้อที่คั้นราคาที่ดิน ซึ่งซื้อขายในท้องตลาดในขณะนั้นก็ตามได้ ก็เอาที่ดินปานกลางมาดำเนินงาน ในมาตรา ๑๕ นี้มีตัวอย่างอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงได้ขอรองรัฐบาลว่าควร จะตกลงกับราษฎรเสียด้วยดีกว่าจะเสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามาสู่สภา ฯ ขอให้รัฐบาลแถลงเหตุผลให้ประจักษ์ด้วย

พล.ท. จรูญ รัตนกุล เสรีเริงฤทธิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม : เรื่องทางสายนี้ความจริงมีอยู่เดิม แต่ระยะความกว้างมันเพียง ๕ เมตร ไม่พอตามมาตรฐาน นอกจากนั้นแล้วมีฝั่งคูของสายนี้ฝั่งเดียว ซึ่งเป็นการยากแก่ประชาชนชาวนาในที่นี้ที่ไม่มีฝั่งคูอาศัยใช้ ทั้งนี้เนื่องจากแต่เดิมเป็นทางของจังหวัดเป็นผู้รับทำ ทางจังหวัดได้โอนกิจการสายนี้มาให้กระทรวงคมนาคมเป็นผู้ก่อสร้างต่อไป ทางกระทรวงจึงได้พิจารณาตามควรเพื่อให้ถูกต้อง ส่วนที่ท่านผู้แทนต้องการให้ไปเจรจากับประชาชนเสียก่อนนั้น ความจริงเราได้กระทำแล้ว แต่บางรายก็ยอม บางรายก็ไม่ยอม เราก็จำเป็นต้องออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ ส่วนผู้แทนหวังว่าราคาที่ดินนี้จะไหนด้อยไปนั้น ความจริงเราต้องมีกรรมการตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว และมีราษฎรซึ่งแล้วแต่พวกราษฎรจะยกย่องให้ใครมาเป็นกรรมการรวมอยู่ด้วย และก็โตไม่ตกลงก็มี ผู้แทนราษฎรเป็นสมาชิกประเภท ๑ อยู่ด้วย ให้พิจารณานั้นด้วย เพื่อให้ความยุติธรรมแก่ราษฎร

ประธานสภา ฯ : ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าสมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

พล.ท. จรูญ รัตนกุล เสรีเริงฤทธิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

สามัญ

ประธานสภา ฯ ขอส่งกรมาธิการสามัญ ชุดที่ ๒ แปรผู้ตติภายในกัวัน

พล.ท. จรูญ รัตนกุล เสรีเริงฤทธิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

๓ วัน

ประธานสภา ฯ ท่านรัฐมนตรีขอเสนอให้แปรผู้ตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถ้อยวาที่ประชุมนี้อนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาพระราชบัญญัติล่อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๘๕
ของนายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (แมสองสอน)

บันทึกหลักการและเหตุผล

หลักการ

เพื่อแก้ไขพระราชบัญญัติล่อเลื่อน มาตรา ๒๓ ซึ่งบังคับให้ผู้มีชื่อล่อเลื่อนต้อง
มีใบอนุญาตติดตัวทุกขณะทำการขับขี่เสียใหม่ โดยไม่จำต้องบังคับใหม่ติดตัวทุกขณะตาม
ความในมาตรานั้น

เหตุผล

การบังคับให้มีใบอนุญาตขับขี่ติดตัว ทุกขณะทำการขับขี่นั้น เป็นการบังคับที่
กวัดขั้นหุ่มหิมเกินไป บุคคลยอมพลงเปลืองหงลั้มในสิ่งเล็กน้อยอันไม่เป็นสาระเช่น
นี้ไถงาย การปฏิบัติงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับประชาชนในเรื่องนี้ จึงมักมีเรื่องเสมอ
เมื่อถูกจับกุมในกรณีเล็กน้อยเช่นนี้ ทำให้เสียเวลาทำมาหากิน ทั้งปรากฏว่าการ
ปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในเรื่องนี้ ตามชนบทหัวเมืองรุนแรงมาก ตรวจกันไม่
รู้จักหยุด ทั้ง ๆ ที่รู้จักว่าเป็นใคร มีใบขับขี่แล้ว ยังราษฎรบางคนถูกตรวจวันละหลาย ๆ
ครั้ง ที่พบตำรวจบางแห่งไปดักจับนายอำเภอ . . . ในขณะที่ที่จักรยานออกจากที่ว่าการ
อำเภอก็มี

อีกประการหนึ่งการ เขียนกฎหมายเช่นนี้ไม่เห็นได้ประโยชน์กะไรนัก และเมื่อ
เลิกเสียก็ไม่เสียหาย

ร่างพระราชบัญญัติล่อเลื่อน (ฉบับที่ ...)

พุทธศักราช ๒๔...

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติล่อเลื่อน
พุทธศักราช ๒๔๗๔

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติล่อเลื่อน (ฉบับที่ ...)"
พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้น
ไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติล่อเลื่อน พุทธ
ศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๒๓ ผู้ข่มขืนล่อเลื่อน นอกจากเกวียน ต้องมีใบอนุญาตข่มขืน และให้
นำมาแสดงต่อเจ้าหน้าที่เมื่อเรียกตรวจ"

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัตินี้

.....
.....

(ลงชื่อ) บุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ ผู้เสนอ
(ลงชื่อ) ประจวบ มหาจันทร์, บุญช่วย ชูทรัพย์, ท. เอี่ยมบุญอิม, ผ. ศรีสุพรรณศักดิ์,
พุทธเทศ, เจียน หงส์ประภาส, นายวิไล, โสภณ, ผด แสนสระเกศ ผู้รับรอง

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (แม่ฮ่องสอน) : ฉันขอเสนอร่างพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๘๕ ดังปรากฏร่างอยู่ที่ท่านสมาชิกแล้ว เพื่อที่จะให้สะดวกแก่การ พิจารณาซึ่งฉันได้ขอแก้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น จึงขอยอมไปพูดที่ขอแก้เล็กน้อย คือฉัน ขอแก้ความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติล้อเลื่อน ๒๔๗๕ ในมาตรา ๒๓ นี้ว่า ผู้ที่ทำการขับล้อเลื่อนทุกขณะที่ทำการ ขับจะต้องมีใบขับขี่ติดตัวอยู่เสมอ ถ้าหากว่า ไม่มีแล้ว จะต้องมีความผิดตามมาตราต่อไป ซึ่งตามปกติมักจะถูกจับกุมและปรับ รายละเอียด ๒ - ๓ บาท ตามที่ขอแก้คือขอตัดคำว่า "ทุกขณะที่ทำการ ขับ" ออกไป เพราะว่า ในการขับล้อเลื่อน เช่น ขับจักรยาน ตามกฎหมายเขายังบังคับว่า เมื่อเราขึ้นไปนั่งอยู่ บนรถจักรยานแล้วต้องมีใบขับขี่ติดตัวไป และตามที่ฉันขอแก้ว่า ไม่ต้องมีใบขับขี่ติดตัว ไปก็ได้ แต่ต้องมีอยู่เหมือนกัน ตามข้อความที่แก้แล้วอาจจะแก้ไขอย่างใดก็ได้ในชั้นกรรมา ชีการ เพราะฉะนั้นในหลักการนี้ฉันจึงได้เขียนไว้กว้าง ๆ

ในคำนำเหตุผลนั้นขอเรียนว่าการที่เราเขียนกฎหมายไว้หุ้มนิยมเล็กน้อย บังคับ กวดยุติกันทีเดียวว่า เมื่อเราขึ้นไปขี่อยู่บนจักรยานหรือสก๊อต หรือถีบสามล้อ จะต้อง มีใบขับขี่อยู่ การที่เราเขียนกฎหมายหุ้มนิยมเล็กน้อยหาประโยชน์ในทางอื่นไม่ได้โดยชน นี้เรียกว่าไม่เป็นการสมควร หรือทำให้เกิดความเดือดร้อนขึ้น ฉันได้พบเรื่องจริงมา แล้วในกรุงเทพฯ นี้เอง เวลารุ่งสีกวารรถสวนมากนิยมใช้รถจักรยานกันมาก เพราะ ไม่มีรถยนต์ใช้ เราเดินไปตามถนนต่าง ๆ จะเห็นว่าคนจับกลุ่มกันเป็นกลุ่ม ๆ แลว่า ถ้าเราไปดูจะไม่มีอะไรนอกจากตำรวจจราจรและผู้ขับล้อเลื่อนทั้งนั้น นี้แสดงให้เห็น ว่าในเมืองเรามีเรื่องระหว่างพลเมืองกับฝ่ายปกครองเยอะแยะทีเดียว ซึ่งเป็นการ เสื่อมทรามไม่ว่าจะปรากฏให้ชาวต่างประเทศที่เขาเข้ามาได้พบเห็นเขา

อีกประการหนึ่งดูเหมือนเจ้าพนักงานอาศัยกฎหมายฉบับนี้ทำกวร เกรงกรั้ตมาก ที่ เดียว ถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติไปในจังหวัดเชียงใหม่ รับรองว่าท่านจะได้พบ กลุ่มคนเช่นที่วานี้ทุกแห่งไป หรือถ้าไปในงานเช่นงานฤดูหนาว หรืองานฉลองรัฐ ชรรมบุญ ท่านจะเห็นว่าในระหว่างถนนที่จะไปบริเวณงานจะมีตำรวจ คอยสกัดจับรถ จักรยาน บางที่จักรยานคงอยู่ที่ถนน ๕๐๐ - ๖๐๐ หรือ ๑,๐๐๐ คัน หรือตอนเช้า ถ้าท่านไปเชียงใหม่จะเห็นตำรวจคอยสกัดจับเด็กผู้หญิงที่จะไปโรงเรียน เพื่อตรวจใบ

ซิมซี ตามปกติเราจะโทษเจ้าหน้าที่เขาก็ไม่ได้ เพราะเขาเป็นเจ้าหน้าที่ที่จะต้องทำตามกฎหมาย แต่ถ้าไปพบเจ้าหน้าที่ที่คิดไม่เป็นไร ตรวจใบซิมซีตรวจแล้วก็ให้ไป ไปรีไทม์กับอีก ระยะ ๕ กิโลเมตรเท่านั้นพบตำรวจ ๕ คนก็ตรวจทั้ง ๕ คน เห็นว่าไม่มีความสบายใจเลย นี่แสดงให้เห็นว่าการเขียนกฎหมายเช่นนี้ควรจะหลีกเลี่ยงเสีย

อีกประการหนึ่งขอให้คิดว่าเอาความของเสรีภาพบุคคลไปแลกกับใบซิมซีนั้น เด็กน้อยเหลือเกิน ใบซิมซีเสียเพียงบาทเดียว อย่างกลางวันก็จักรยานมา ตำรวจเรียกให้หยุดไม่หยุดก็ยึดกฎหมายถูกจับแล้ว ทว่าซิมซีขึ้นเจ้าพนักงาน ที่นั่นหากว่าหยุดแล้วไม่มีใบซิมซีลากตัวไปเลยที่เดียว นอกจากจะเป็นเรื่องเกิดมาทางระหว่างเจ้าหน้าที่กับราษฎรแล้ว ยังเปิดโอกาสให้ฝ่ายปกครองใช้อำนาจไต่อย่างสบาย เพียงแต่ไม่มีใบอนุญาตซิมซีเท่านั้น ถูกลากตัวไปโรงพัก จะเห็นว่าสิทธิเสรีภาพของบุคคลหายไปเลย ถ้าหากว่าไต่ถามกฎหมายโดยไม่มีร่างเกา พ.ศ. ๒๔๗๕ แล้ว จะไม่ปรากฏเรื่องเช่นนี้เลย เพราะเป็นเรื่องที่จะให้เสรีภาพของบุคคลมีค่าถูกเกินไป นี่ประการหนึ่งฉันจึงเห็นว่าควรจะยกเลิกเสีย

และนอกจากนั้นเหตุผลที่เขียนไว้มีประโยชน์อะไรบ้าง อาจมีบางท่านกล่าวอ้างว่าถ้าเราไม่มีใบอนุญาตซิมซีไว้ จะทราบไต่อย่างไรว่าผู้ซิมซีล่อนั้นซิมซีเป็นหรือไม่ หรือซิมซีจักรยานนั้นไต่หรือไม่ เรื่องเช่นนี้ไม่มีปัญหา ถ้าซิมซีไม่เป็นหรือซิมซีในลักษณะอันน่ากลัวอันตรายหรือผิดกฎหมายแล้ว ก็มีอำนาจที่จะเข้าไปสอบถามไต่ ขอจกเลขทะเบียนถ้ำม้อ ที่อยู่ และให้เขานำไปแสดงตามเวลาอันสมควร ทำไมเราจะต้องบังคับให้มีอยู่ทุกขณะ ทั้งเหตุผลที่ฉันเขียนมาแล้วไม่เป็นการเหมาะสม

และอีกประการหนึ่งมีบางท่านกล่าวว่า ถ้าหากมีคนขโมยล่อเลื่อนของเขามาเจ้าหน้าที่พบเขา ถ้าไต่บังคับให้มีใบอนุญาตติดตัวอยู่เสมอแล้ว อาจจะไต่พบผู้ร้ายโดยไม่มีใบอนุญาตซิมซี แต่เหตุผลที่กล่าวอ้างเช่นนี้ ฉันคิดว่าไม่เป็นเหตุผลลบล้างเหตุผลอันตักนัยกษณมานเลย ขโมยไต่โดยมากเขาก็ซิมซีล่อเลื่อนเป็น เพราะเขาอาจเสียไต่บาทสองบาท เขาไปเสียใบอนุญาตเสียก่อนแล้วก็มาขโมยรถไปก็ไต่

เหตุผลอีกอันหนึ่งก็คือ เราจะทราบไต่อย่างไรว่า บุคคลนั้นเสียค่าธรรมเนียมล่อเลื่อนแล้วหรือยัง โดยการตรวจใบซิมซีนั้น เรื่องเช่นนี้ก็ไม่เป็นการสมควร เพราะ

เพียงแต่ค่าธรรมเนียมชั่งช่อเดือนไม่เกิน ๑ บาทต่อคน ก็ไม่ควรจะทำอย่างนี้ เรื่อง
 รัชูปการ เมื่อก่อนนี้เสียเพียง ๓ บาท ๔ บาทเท่านั้น คำรวจก็ออกจับผู้ไม่เสีย
 รัชูปการกันวอนไป นี่เราก็ไต่ถามเลิกกันแล้ว เพราะเหตุถึงกล่าวแล้ว ฉะนั้นเสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติขึ้นมาก็คงแก้ไข เพียงว่าขมะที่ชั่งช่อเดือน ไม่จำเป็นต้องมีใบ
 อนุญาตติดตัวทุกขนะ ใหม่นี้เลิกแล้วกัน ถ้าไม่มีก็สอบถามทะเบียนตามชื่อ ที่อยู่ แล้วปล่อย
 ครัวให้เขาไปสถานที่ตำรวจภายหลัง เรื่องเช่นนี้ท่านเองก็เกี่ยวข้องกับวิธีพิจารณาอาญา

การที่เสนอนี้ไม่ใช่เป็นความคิดเห็นของฉันทนคนเดียว มีราษฎรส่วนมากซึ่งเสนอ
 ความเห็นมายังฉันทนไม่น้อยกว่า ๕ - ๖ ร้อยชื่อ ซึ่งมาจากลำปาง และแม่ในกรุงเทพฯ
 เองและเพื่อนสมาชิกหลายท่านก็มีความเห็นพ้องด้วย และมีสมาชิกประเภท ๒ ก็ว่า
 เรื่องนี้ดีเหมือนกัน ความเสียตายอะไรที่ไม่มีใบชั่งช่อติดตัวก็ไม่มี ฉันทนจึงขอวิงวอนขอ
 สภา ฯ นี้ ขอแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ และหวังว่าร่างพระราชบัญญัตินี้จะโค่นานสภา ฯ
 นี้เป็นร่างแรกใน ๔ ปีนี้

นายไผ่-ระ สมหาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ร่างพระราชบัญญัติ
 นี้ กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาด้วยความรอบคอบแล้ว อันที่จริงถ้าจะดูแล้ว เป็น
 เรื่องเล็กน้อย แต่ถาพุดถึงเกี่ยวกับบุคคลแล้วเป็นจำนวนมากและทำความรำคาญเป็นอัน
 มาก อย่างที่ท่านว่าเป็นความจริง กระทรวงมหาดไทยได้พยายามช่วยในเรื่องนี้เป็นอัน
 มาก และได้พิจารณาแล้วรู้สึกว่าจะทางหนึ่งว่ามีดี อีกทางหนึ่งว่าไม่มีดี อย่างไหน
 จะดีกว่ากัน ตามที่ท่านว่าที่มีอยู่ในปัจจุบันเป็นการแก่งกันไต่มาากนั้น กระทรวง
 มหาดไทยกลับเห็นเป็นการตรงกันข้าม คือในทางที่ไม่มีมันเอง คำรวจอาจสงสัยเมื่อไร
 ก็ได้ เพราะฉะนั้นการที่เขาให้ใบอนุญาต สิทธิ ถ้าฉันทนจะกล่าวอย่างนั้น ก็หมายความว่า
 ความว่าเขาให้ใบอนุญาตติดตัวไป คำรวจเข้ามาถามว่ามีหรือไม่มี นำออกแสดงให้เขา
 ดูแล้วก็ผ่านไป นอกจากเราจะไม่เห็นเท่านั้น ถ้าไม่มีบัญญัติว่าให้จำต้องมีใบชั่งช่อติดตัวแล้ว
 คำรวจชอบสงสัย และพาไปโรงพักทุกราย เป็นเรื่องเหตุผลว่าข้างไหนจะดีกว่ากัน
 กระทรวงมหาดไทยก็ยังหนักใจ แต่ปัญหาที่ว่าจะมีเรื่องกระทบกระเทือนและรำคาญนั้น
 อันที่จริงก็เห็นใจ เพราะเหตุนี้เองกระทรวงมหาดไทยจึงขอรับไปพิจารณา และลองหา
 ทางดู และถาจะแก้ไขหรือไม่อย่างไรจะใคร่เรียนให้ทราบแต่ขอให้พิจารณาว่าเลิกหรือ

ไม่เลิกนั้นช่างไหนจะดีกว่ากัน ก็อยากจะช่วยเหมือนกัน แต่ถาไม่มีแล้ว เมื่อตำรวจ
ส่งสัยก็จะต้องเสียเวลาไปมากต้องประกันตัว ต้องอะไรทำอะไร ทุกอย่างยุ่งยากเหลือ
นี่เป็นความหนักใจของกระทรวงมหาดไทย ไม่ใช่จะไปยุบหมึมิในเรื่องเล็กน้อยอะไร
เพราะฉะนั้นหวังว่าท่านสมาชิกคงจะให้รัฐบาลรับไปพิจารณา และจะขอแก้อย่างอื่นเขา
มาด้วย

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (แม่ฮ่องสอน) : ฉันก็ยินดีอยากจะให้รับไปพิจารณา
เหมือนกัน แต่ยังสงสัยอยู่ คือท่านรัฐมนตรีกล่าวเมื่อก่อนว่า ถ้าแก่แล้วอาจจะตรงกับ
ข้ามกับคืนนั้นเสนอ คือที่ท่านว่าเราให้อนุญาตสิทธิเขาไปให้มีใบขับขี่ จะดีกว่าไม่ต้องมี
ใบขับขี่ หลักทั่วไปก็ต้องว่าทุกคนไม่ผิด เมื่อมีผิดแล้วกว่ากันไปอีกกลุ่มหนึ่ง ฉะนั้นถือหลัก
นั้นอยู่ ฉันก็ไม่เห็นควย ขอมให้ร่างตกไปในสภา ฯ นี้ดีกว่าที่จะให้รับไปพิจารณาเรื่อง
การส่งสัยผู้กระทำผิดไม่ใช่เรา จะส่งสัยกันที่ผิดละที่ไป ต้องมีเหตุผลสมควร

อีกประการหนึ่งในการประกันนั้นไม่มีในเรื่องนี้ กฎหมายเขียนไว้ชัดทีเดียวว่า
เมื่อถูกจับไปแล้วก็มี การปรับมีอะไรกันทีเดียว เพราะเป็นลู่โทษ เพราะฉะนั้นที่ท่าน
รัฐมนตรีกล่าวเมื่อก่อนจึงไขไม่ได้ และอยากจะเรียนตามอีกข้อหนึ่งว่า ประเด็นของ
เรื่องนี้มีอยู่ว่า เราจะไม่บังคับให้มีใบขับขี่อยู่ทุกขณะ ถ้าท่านรับไปพิจารณา จะเอา
เพียงแต่เรียกประเด็นนี้ไปก็ยิ่งดี ถ้าท่านรับไปพิจารณาแล้วเก็บเรื่องนี้ไว้ ฉันก็ยังจะ
ไม่ให้

นายโป-ระ สมาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ฉันเห็นว่าท่าน
จะเข้าใจ แต่ท่านก็ไม่เข้าใจอีก ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร อันที่จริงขอให้ท่านนึกดูให้ดี
ปัญหาเรื่องคนไม่ใช้ปัญหาเรื่องแมว ถ้ากฎหมายบังคับว่าต้องมีติดตัว คนทุกคนก็
พยายามเอาติดตัวไปเสมอ เพราะโดยมากเราเป็นที่รู้กันอยู่ว่าไม่ตั้งใจเอาไป ที่นี้
ถ้าหากว่ากฎหมายไม่มีบังคับว่าต้องเอาติดตัวไป เกิดตั้งใจจะแกล้งกันขึ้นแล้ว เราจะ
เอาอะไรแสดงว่ามีใบอนุญาต เมื่อไม่มีใบอนุญาตจะแสดงก็ต้องเชิญไปโรงพักก่อน จำ
นวนจะไปกันแค่นั้น และต้องวิ่งกลับไปบ้านอีก บางทีตำรวจของคุ่มกันไป เสียเวลา
ตำรวจอีก ท่านนึกดูให้ดี ไม่อยากจะเอาแพ้อาชนะ แต่ขอให้ท่านนึกดูให้ดี ให้รัฐบาล
เอาไปดีกว่า

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (แม่ฮ่องสอน) : ถาหาทางอย่างไรอย่างหนึ่งให้คดีได้
แล้ว ก็ขอมอบให้รัฐบาลไปพิจารณา ไม่ใช่จะคงเอาหลักที่ว่าทุกคนต้องมีอะไรแสดง
อย่างนั้นไม่เอา

ประธานสภา ฯ : ผู้เสนอขอมอบให้รัฐบาลรับเรื่องนี้ไปพิจารณา เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : ได้รับมติของนายแก้ว สิงหะคเชนทร์ ขอให้จัดการ
ประชุมในวันที่ ๔ และ ๒๕ เดือนนี้ เพราะน้ำท่วม แต่เรื่องน้ำท่วมนี้ยังอีกหลายวัน
กว่าจะลด เพราะฉะนั้นจะมีประชุมเมื่อไร จะไต่แจ้งให้ทราบดีกว่า

ไม่มีผู้คัดค้าน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันตกลง ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๕๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

พ.ศ. ชม จันทร์ภักย์
 บุญช่วย ชูทรัพย์
 ขอย ราษฎร์วิรุฬห์กิจ
 เจียน หงส์ประภาส
 พันธุ์ มุลกาสกร
 ผล แสนสระคี

ผู้ตรวจรายงาน

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์
 ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
 ถิน จุฑะรพ
 วิศิษ อินทอุดม
 สุภร ศรีสุชาติ
 สุรินทร์ อีพลากร
 สุวัฒน์ ชวลักษณ์เลิศ
 เล็ก จารุณี

ตรวจแล้ว • ก.ย. ๘๖

ทองเปลว ชลภูมิ
 เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ป. วิเชียร น สงขลา
 ประธานสภาผู้แทนราษฎร